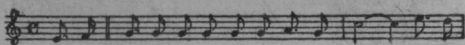

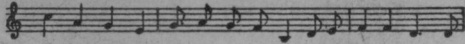
Tänk, jag drömde härförleden natt.

Sven Helle ("Melan")

Moderato foxrot slow

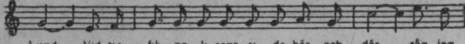
1. Tänk, jag dröm-de här-för-le-de natt en dröm, — när jag
2. Längs med tun-nel-ba-nans strik-ta ny-a stråk-ri-der

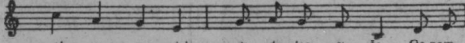
i min för-stads-vä-ning sov en blund-jag såg gam-la ka-re-
Tju-sar-kung-en till sitt Kan-ton ut-ka-val-je-ter-nas go-

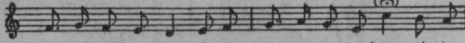
vel-ter på Norrström skä-ra Djur-gårdsfär-jans kurs mot Grö-na
lant från-sya-ka språk-störsen smu-la av en brand-bils he-sa

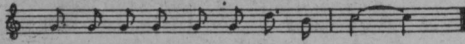
Lund - Vid tra-fik-po-li-sens si-da här och där, — såg jag
ljut - Ue-ne-rö-ra-gu-dars hö-ga tids-för-driv-här in-

stå en me-del-ti-da lan-si-är Ge-som
för vårt häp-na ó-ga gi-vit liv

Ny-bro-ga-tans damm-fä-gar vakt-pa-ra-den fram, och i
tid som var pas-se-nu i natt kan all-ting ske, lys-na

spå-ren går en trött-körd bon-de-här
till skal-me-jor, skorn och po-sti-ven!

Ulla Winblad dansar här med Rönerdahl, ifrån gränderna hörs folkets stöj och glam, och till rytmen från en sirlig mardragal går Karl Knutsson med sitt följe Munkbron från.

Tyska kyrkans klockor klungit sina slag
Lars Wivelius har sjungit
han har redan sjungit nog,
på en liten smutsig krog
dricker Kollingen och han i långa drag.

Bred och myndig diakuterar Birger Jarl - Stockholms gatunät med Jean de la Vallée, fets fogdar jagar Anderssonskans Kari, medan Strindberg konverserar Désiré, Lysna till de grå kastellens kanonad, hur de saluterar kvällens glöds stad! Stockholms egen få har rört allt med trollops och oss fört in i denna Kilos gainsa kavalkad.

Kring vår målardrottnings mantel har man sytt nya bräm av linjeraka förstadshus Om än ett och annat utanverk är nytt blåser samma vind och skärmar samma ljus. När den drömda kavalkaden nu försvann får vi själva göra staden glad och grann Med sjuhundra års emfas ett stjudandrande kallas skall det bli, om Gud är god och drömmen sann!

Copyright 1953 by A.-B. Nordiska Musikförlaget, Stockholm. HUGO AHLÉN

Prisbelönad gångtrall var av Grönköpingsbo

— Man bör prova på det mesta, säger Yngve Ägren, som fick ett av förstaprisen för sin tonsättning av Hugo Ahlén's "Och om jag vore målare". Och han har levat som han lär. Som pojke i Göteborg gick han på Valand och Slöjdföreningen. Sen kom han till Stockholm, var den bland aderton sökande som fick den lediga platsen i musikaliska akademins kompositionsklass 1922 och blev kvar där tills vidriga omständigheter tvingade honom att sluta. Då var hans enda inkomstkälla de kåserier med teckningar han kunde sälja till Dagens Nyheter eller någon av skämttidningarna.

Biograferna räddade den halvsvältande ynglingen, som satt och klinkade piano i stan tills ljudfilmen kom. Då blev det restaurangmusik i stället, följt av resebyråarbete tills kriget bröt ut. För tio år sedan hamnade Yngve Ägren som musiklärare vid folkskoleseminariet i Uppsala, och därmed var de svåra åren över. Då var han 44 år.

Under de tio år som gått har Yngve Ägren knutit an till alla sin ungdoms intressen. Han har tagit upp målningen där han slutade den på Valand och hängt väggarna fulla med egna alster. På ett sidospår har han kommit att intressera sig för ex libris, har skapat sig ett namn på området och ritat nu åt sig själv och andra.

Kåserierna i Dagens Nyheter på 20-talet har fått arvtagare i tidningen Upsala, där han recenserar musik och skriver fågelkåserier. (Materialet till de senare kan han hämta i hemmet på Linnégatan i Uppsala, där en stor bur med zebra-finkar ger möjligheter till specialstudier.)

Och komponerandet har han tagit upp igen — med framgång, som priset i Dagens Nyheter och Nordiska musikförlagets tävling visar. Men den glada gångtrall som han deltog i vistävlingen med är ändå inte det slags musik han gör till vardags: det är körmusiken som är hans rätta fält. Han har fått en hel del förlagt i den genren och en kvartett antagen av Radiotjänst.

At allt detta ägnar han samma intresse och allt detta hinner han med. Det finns bara en sak som är ännu roligare och intressantare just nu: medarbetarskapet i "världens exklusivaste tidning", Grönköpings Weckoblad. Där är Yngve Ägren för närvarande ingen mindre än skalden A-l-f-r-d V-s-t-l-n-d och författare till den parlör i det ädla språket transpiranto som just nu går i tidningen. Han är också Grönköpings

Folke Claesson och håller i trädarr nu när Grönköping skall fira sitt 2.700-årsjubileum. För att ge jubileet en värdig upptakt har han ju — i A-l-f-r-d V-s-t-l-n-d-s skejnad givetvis — lagt sista handen vid den festkantat som skall läsa då jubileet blåses in. Det blir en stor dag i Grönköpingskaldens liv.

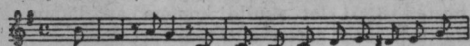
Nästan lika stor kanske som den dag då Yngve Ägren äntligen får höra Radiotjänsts manskör sjunga det verk som programrådet antog 1946 med rekommendation att de skulle börja övas in omedelbart för att tas upp på programmet vid närmaste körkonsert...

— Ja, det är sju år sedan dess, säger Yngve Ägren med ett stridslystet leende och en arg skakning i den gräsprämda kalufsen. Jag undrar om det blir i min livstid?

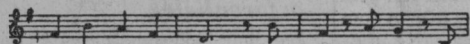
Och om jag vore målare...

Gånglåt (rask marschakt)

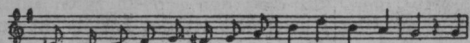
Yngve Ägren

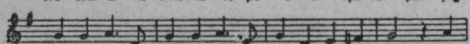
1. Och om, och om, och om jag vo-re må-la-re jag
2. Och om, och om, och om jag vo-re dik-ta-re jag

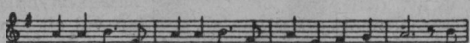
vil-le må-la då den färg, den färg, den
vil-le ska-pa då de ord, de ord, de

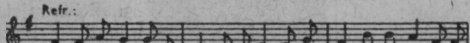
lärg som al-la snä-la-re konst-mä-rens spe-rat på jag
ord som al-la strik-la-re po-e-ter spe-rat på jag

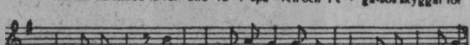
vil-le må-la Stockholms stad i gullt och grönt och
vil-le skild-ra sta-dens drag på vers av o-känd sort, men

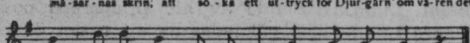
gå-ra sjä-len god och glad men det är in-te lönt. Ty
pap-pe-ret det släng-de jag och pen-nas gav jag bort. Ty

Refr.:
pens-lar-na mi-na de hal-kar på två-ren för ghtt-ret som sol-gu-den
tan-kar-na snubb-la-var-and-ra i spä-ren och Pe-ga-ssos skyggar för

hållt i Norr-ström; att köl-ja ny-an-ser-na i st-mos-fä-ren det
må-sar-nas skrin; att sö-ka ett ut-tryck för Djur-gårn'om vå-ren det

är som att ja-ga en fly-en-de dröm.
är som att drunk-na i skum-man-de vin.

Och om jag komponerade jag ville skriva då en sång som ej bernerade kolleger kan förstå. Dem skulle vara självklart skön — det var motivets krav. Euterpe hörde ej min bön och strängarna sprang av.

Och om jag vore klockare då sloge jag mig fri — nu är jag borklöckare än man har rätt att bli. Jag gäve upp en hopplös jakt på toner, färg och ord... Men det står inte i min makt, min själ är som förgjord.

Ty ingen kan fånga de variationer som dansa i grändernas damm; ett skildra de stockholmska ljuden i toner det är som att spela en fuga på kam.

Ditt bidande dis över Fjällgätans höjder, din glidande, durstämids dansmelodi, min svidande lust efter tusende fröjder har bundit mig evigt, jag vill ej bli fri!

Copyright 1953 by A.-B. Nordiska Musikförlaget, Stockholm. HUGO AHLÉN